

DIALOG DIREKT #86

Moralisk upprustning

Kära vänner!

Valerie och jag hade nyligen anledning att besöka Hilborg Måsén på Näset i södra Göteborg. Hon berättade då bl.a. om hur hon, dottern Gerd och barnbarnen Marja och Lina blivit inbjudna att tala vid Näsets församling i slutet på januari. Det var tre generationer Måsén, och det lät så intressant så vi bad henne skriva ner något om det.

Jag berättade om min barn- och ungdomstid och om den gudstro jag fått med från barndomen. Jag blev småskollärare, ett yrke som jag älskade. Jag bildade familj med den jag älskade, men livet blev ändå inte tillfredsställande. Ständigt återkom frågor som: Var det inte mer? Har livet ingen annan mening?

Under den tiden mötte min man och jag **Oxfordgruppen**. Där lärde vi oss att börja dagen med att ställa oss till förfogande för Guds vilja. En ny trygghet med ett nytt spännande liv började. Nu, när jag lever ensam och framtiden inte ser så ljus ut, är det i morgonens stilla stund jag finner innehållet, inspirationen och glädjen för varje dag.

Jag tror att om man börjar dagen med att söka Guds rike först, är man en del av den positiva kampen som för Gud och nationerna närmare varandra.

Sedan gick ordet över till **Gerd**.

När jag var liten upplevde jag i vårt hem en form av gemenskap som jag sedan dess alltid velat återuppleva. Vi satt i en ring unga och gamla, vi var tysta en stund, lyssnade till Gud. Sedan delade vi. Var och en tog ärligt fram ur sitt hjärtas djup det som var äkta. Det kunde vara en svårighet att dela eller tacksamhet man kände. För en liten flicka var detta spännande och underbart, att få del av de vuxnas inre och höra om sambandet mellan världens orättvisor och våra liv.

Detta sätt att leva sin kristendom hade mamma och pappa fått från Oxfordgrupprörelsen, som senare blev känt under namnet Moralisk upprustning, och på femtiotalet spred sig över världen med en oerhörd kraft. Liksom så många andra idéer på sextiotalet blev MRA en ideologi, en kollektiv ide, som hade som mål att förvandla världen genom förvandling av den enskilda indivi-

den. Det är en sak att ha en god ide som man tror att världen behöver en annan sak att själv ha ett så stort behov av hjälp att man inte kan fortsätta leva om man inte hittar den hjälpen.

Alkoholister och drogmissbrukare som kommit till förtvivlans brant och insett sin maktlöshet tog emot Oxfordgrupprörelsens idé om att ge sitt liv till Gud och själv arbeta med sitt liv efter moraliska normer. Ett tolvstegsprogram utarbetades som hjälp till självhjälp.

När mina egna behov var som störst hittade jag återigen ringen av gemenskap, där tystnaden får vara samtalspartner och var och en delar från hjärtat. Nu ingick min grupp i en stor grupprörelse under namnet **Alanon i Recoveryrörelsen**. Alla recoverygrupper har tystnad och delning och de tolv stegen gemensamt. De finns över en stor del av världen i dag och svarar på Frank Buchmans vision att nå miljonerna ute i världen.

Den afrikanska trumman får aldrig tystna oavsett vad budskapet är i sången. Trumman går vidare i sin regelbundna rytm. Vi behöver komma i linje med den stora andningen som aldrig ger sig, vår naturliga intuition, gör oss till medskapare, nyskapare. Men mycket vill hindra oss, synden i alla dess former.

Stilla stunden har blivit ett ankare i mitt liv, både den enskilda och den gemensamma. Studier av Nya Testamentet och det underbara sambandet mellan gamla och nya testamentet är en skatt att ösa ur. Den upphör aldrig att förvåna mig, hjälpa mig och visar på Guds storhet.

Frågan är varje dag, skall jag kunna leva nära Honom, den uppståndne Kristus? Det som är mitt hinder i dag, min frestelse är att jag så gärna vill nå andra, komma närmare andra. Jag behöver förflytta mitt behov av att komma närmare andra, till ett behov av att komma närmare Jesus och att också finna svaret på ensamhetskänslor, meningen och glädjen för varje stund.

Kärleken går vidare, och stannar inte vid frestelsen att du och jag har det bra och finner enhet. Enheten består i att återfinna kärleken själv.

Gerd Ekdahl

Marja berättade om hur hon som liten hade lärt sig att lyssna till Guds röst. Under gymnasietiden skickade hon 50 kr varje månad till ett fadderbarn,

Månadens böneämne

Redaktören behöver förslag till lämpliga böneämnen!

en flicka från Tibet som bodde som flykting i Indien. Flickan skickade henne ett fotografi på sej själv.

Efter skolans slut drev Marjas längtan att få göra något för de lidande i världen henne att besöka **Moder Teresa**. Hon tog också del av MRA:s arbete i Indien. I köket i Panchgani mötte hon **Lodi Gari** en medarbetare till **Dalai Lama**. Då hon visade honom kortet på fadderbarnet kunde Lodi Gari berätta att flickan varit klasskamrat med hans dotter.

Marja undervisar nu på Ljungskiles folkhögskola. En tibetan som arbetar genom IM för flyktingar i Indien kom en dag till skolan. När Marja visade honom fotografiet på hennes före detta fadderbarn berättade han att det var han som tagit fotografiet. Han visste också om hennes vidare öden. Hon är nu i Washington och doktorerar. Marja läste också **Eklöfs** dikt om Ariadne tråden. Det finns en sådan i varje människas liv menar hon.

Våra inlägg slutade med att **Lina** i diktform gav oss en inblick i hur livet kan vara sett med humoristens ögon.

Min monolog

Jo, jag sa det att jag vill att du skall
Vara så som jag vill det skall vara
Så att det blir på mitt sätt
Så att det blir en dialog.

Jo, jag sa det att kan inte du säga nå't
Så att det blir på mitt sätt
Mitt roliga sätt, så att vi når varandra
Så att dom på gården ser vem du är.

Kan inte du visa dig, svara mig, tala med mig
Så att mitt liv blir som jag vill
Att mitt liv skall vara
Så att vi får den kontakten som jag längtar efter

Jo, jag sa det att jag vill
Att du skall vilja leva ett liv på mitt sätt
Som jag vet
Så att det blir en dialog.

Hilborg Måsén

Samtal med Jean-Marc

Jag var oerhört tacksam att i slutet av januari få vara med vid en enkel ceremoni då **Eva** och **Daniel** tillsammans med några nära vänner sökte sig till den underbara äng någon kilometer från sitt hem, dit **Jean-Marc** kom då han sökte frid och inspiration.

I och med hans död förlorade jag den som förutom min fru, betytt mest för mig de senaste 25 åren. Jag ville säga några saker till honom:

Käre Jean-Marc!

Ja, här står vi nu. Mycket att säga, och inget. Vad du betyder för mig vet bara jag, och jag kan bara ana vad du betyder för andra. Men vi saknar dig oerhört.

Slutet på vägen eller början?

Din svaghet var ofta din styrka.

Du vågade drömma!

Du vågade drömma även om allt såg fel ut eller verkade ha kommit till ett slut.

Du vågade låta dina drömmar omformas till tro.

Vi kan inte lova dig mycket.

Men jag vill lova dig att inte sluta drömma.

Även om allt verkar gå fel.

Lär mig att låta drömmarna omformas i tro.

Lär mig att vila i den tron.

Lär mig att verka i den tron.

Lär mig att leva i den tron.

Tack för allt.

Gunnar Söderlund, Stockholm

Jag har känt mig både utmanad och hjälpt av tanken om att våga drömma. När ekonomin tycks osäker börjar jag lätt tvivla på det jag håller på med. Utmaningen är att fortsätta tro på det jag börjat även när det ser mörk ut. Nej, jag skall inte sluta drömma. Ljuset finns där, någonstans. Ha det bra!

Anteo